

společnost byla již zrušena a žalobkyně ani se společností nejednala. Proto první soud právem vyhověl námitce nepřislušnosti.

Čís. 8834.

Zástavní právo, jehož bylo nabyto zajišťovací exekucí dříve než šedesát dnů před zahájením vyrovnacího řízení o jmění dlužníkově, nezaniklo (§ 12 (1) vyr. řádu), třeba byla exekuce zajišťovací přeměněna v posledních šedesáti dnech v exekuci uhrazovací. Lhostejno, že přeměna byla neprávem provedena novým zabavením a že vymáhající věřitel nevytýkal tento nesprávný postup výkonného orgánu.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1929, R I 143/29.)

Návrh vymáhající věřitelky, by bylo pokračováno v dražebním řízení ohledně zabavených a v zájemném protokolu pod pol. 1—8 seznámených předmětů s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, máje za to, že oddělné právo vymáhající věřitelky k zabaveným předmětům zaniklo zahájením vyrovnacího řízení o dlužníkově jmění. R e k u r s n í s o u d povolil pokračování v dražebním řízení. D ů v o d y: Vymáhající strana jest oddělnou věřitelkou, jež nabyla exekučního zástavního práva ku zajištění své pohledávky původních 134.872 Kč s přísl. k zabaveným a v zájemném protokolu ze dne 9. února 1927 pod pol. 1—8 seznámeným věcem dne 9. února 1927. Bylo-li tudíž usnesením ze dne 3. listopadu 1927 o jmění povinné strany zahájeno vyrovnací řízení, nezaniklo toto dříve než šedesát dní před zahájením řízení vyrovnacího nabyté oddělné právo vymáhající strany ohledně položek v citovaném zájemném protokolu pod pol. 1—8 seznámených ve smyslu § 12 (1) vyr. ř. Vyrovnací řád v § 46 ve shodě s § 11, první věta stanoví, že se vyrovnání nedotýká oddělných práv; proto se účinky soudně schváleného vyrovnání nevztahují na uplatňování oddělného práva vymáhající strany k věcem zabaveným pod pol. 1—8. Názor prvního soudu, že exekuční zástavní právo vymáhající strany zaniklo i ohledně pol. 1—8 ve smyslu § 12 vyr. ř. a že vzhledem k potvrzení vyrovnání neobživlo, neodpovídá zákonu. Tomu není na závalu, že věci shora uvedené byly dne 20. října 1927 znovu zabaveny k vydobytí vykonatelné pohledávky vymáhající strany ve snížené výši 133.000 Kč s přísl. a že v usnesení exekučního soudu ze dne 11. listopadu 1927 bylo vysloveno, že exekuční právo zástavní následkem zahájeného vyrovnání dočasně zaniklo podle § 12 vyr. ř. a že se proto výkon vnuceného zcizení odkládá, neboť zabavení pod pol. 1—8 ze dne 20. října 1927 mělo jen význam formální; nemohlo být na újmu exekučnímu právu zástavnímu již dne 9. února 1927 k těmže věcem — třeba jen k zajištění — nabytému; výkonný orgán nepostupoval proto správně, když tytéž věci, ohledně nichž exekuční zástavní právo bylo po právu již od 9. února 1927, dne 20. října 1927 znovu zabavil, a mělo proto toto nové zabavení ohledně nich význam pouze evidenční a nezaložilo ohledně nich nové exekuční právo zástavní. Pokud

se týče obsahu usnesení ze dne 11. listopadu 1927, spočívalo usnesení to podle shora uvedeného ohledně položek 1—8 na nesprávném stanovisku prvního soudu, neboť podle § 12 vyr. ř. mohlo se vztahovati jen na další dne 20. října 1927 — tudíž v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnání zabavené předměty pod pol. 9—46, nikoli však na pol. 1—8, a mimo to dodatek zmíněný ohledně vymáhající strany v moc práva ani nevešel proto, že dodatek ten ve vyhotovení zmíněného usnesení jest vynechán, jak vymáhající strana prokázala předložením zmíněného vyhotovení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Stěžovatel se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení. Vymáhající věřitelka výslovně podotkla v exekučním návrhu ze dne 7. října 1927, že byla již provedena exekuce k zajištění její pohledávky, a výslovně navrhla, by byla k vydobytí vykonatelné pohledávky povolena exekuce přeměnou zajišťovací exekuce, jakož i dalším zabavením, uschováním a prodejem dříve i nově zabavených věcí. Soud první stolice povolil exekuci podle tohoto návrhu usnesením ze dne 10. října 1927. Ovšem nebyla exekuce provedena úplně ve smyslu tohoto usnesení. Tím však nepozbyla vymáhající věřitelka zástavního práva k věcem zabaveným již 9. února 1927, jak již rekursní soud správně vystihl. Z pouhé okolnosti, že vymáhající věřitelka nevytýkala výkonnému orgánu tento nesprávný postup, nelze vyvozovati, že se vzdala svého zástavního práva. Pokud jde o usnesení exekučního soudu ze dne 11. listopadu 1927 obsahovalo vyhotovení doručené vymáhající straně jen uvědomění o výkonu exekuce, neobsahovalo však vůbec dodatek o odložení exekuce a jsou proto vývody stěžovatelčiny, vycházející z opačného předpokladu, liché.

Čís. 8835.

Pojišťovatel může na základě ujednání podle § 11 zákona o pojišťovací smlouvě jen tehdy s úspěchem popíratí příslušnost řádných soudů k rozhodování o žalobě na zaplacení odškodného, dal-li již před podáním žaloby zřejmě na jevo, že plnění zásadně nepopírá, pokud se týče, že uznává nárok co do důvodu. Spadá sem případ, zůstala-li spornou jen otázka odborně vědecká, jejíž rozřešení nespadá do řešení sporu co do důvodu, nýbrž jen co do výše.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1929, R I 175/29.)

Žalobce domáhal se na žalované pojišťovně podle § 12 čís. 3 písm. a) vš. poj. podm. náhrady 9.000 Kč za trvalou částečnou invaliditu, kterou utrpěl úrazem, ztrativ úplně dva prsty pravé nohy, kdežto třetí prst téže nohy mu zůstal úplně a nevyléčitelně ochrnut. Žalovaná pojišťovna namítla nepřipustnost pořadu práva, dovolávajíc se ustanovení § 15 vš. poj. podmínek, podle něhož má býti výše odškodného, nedojde-